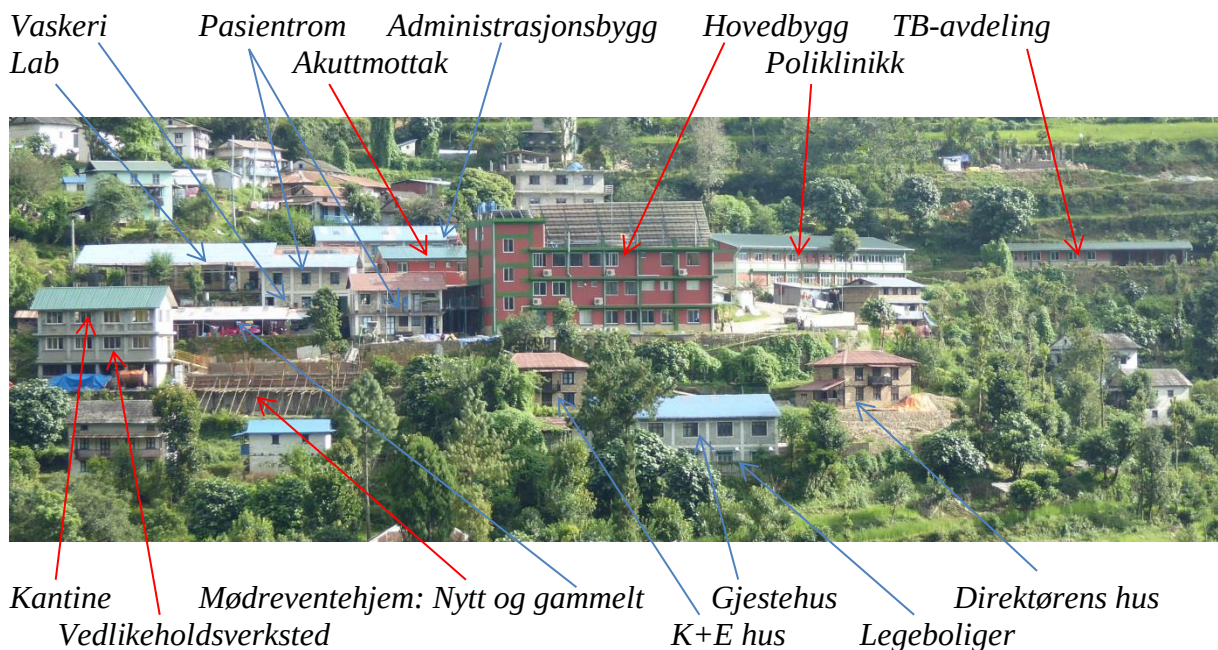

Okhaldhunga Times, november 2016

Kjære venner

Det er spennende tider i Okhaldhunga, og har vært det lenge. For hvert nytt bygg som ferdigstilles bedres tilbudet til pasientene som kommer. Men det betyr også at rutineene for arbeidet vårt hele tiden må tilpasses nye forhold. Slik ser det ut hos oss nå (det nye Akuttmottaket synes ikke så godt på bildet, men gjør at vi nå kan ta imot f.eks. trafikkulykker med flere skadde uten at det blir fullstendig kaos her). Røde piler for nye bygninger, blå for gamle:

Større plass betyr også økte muligheter for at folk kan gå seg bort. Derfor har vi nå fått en frivillig pasient-guide, som viser folk hvor de skal gå. Niraj var selv innlagt her med en ryggskade for flere år siden, og vil gjerne bidra til at andre skal finne veien.

Fornyings-arbeidene fortsetter. Her var det gamle "Intensivrommet" og Barselrommet. Dette bygget ligger midt i sykehusområdet, og skal nå bli laboratorium. Men først må innerveggene rives og taket skiftes.

Ressurser utefra

Vi er et lite sykehus, og det er mange spesialfunksjoner vi mangler. Men vi kompenserer en del for det ved å ha mange nyttige gjester! Og gjestene våre bruker vi så godt vi kan:

Anestesilege Gunnar Sjøen fra Haugesund Sykehus var nylig på besøk. Sykehuset hans har gitt oss nyttig, brukt, men fullt brukbart utstyr. Her prøver han å få en medbragt pasient—monitor til Intensivrommet til å "snakke engelsk", så mine kolleger her kan bruke den uten å måtte lære norsk språk.

Ortoped-kirurg Jay Raj Sharma var hos oss en uke, og hjalp oss med kompliserte ortopediske operasjoner. Han var svært fornøyd med våre nye operasjons-stuer. Her underviser han oss i traksjonsbehandling av bruddskader.

Men noen tilfeller er for kompliserte for oss. Og når de da kommer fra en familie som har noe penger, hender det at de kan henvises til den eneste barnekirurgiske avdelingen i Katmandu:

En liten nyfødt kom til verden hos oss med en defekt i bukveggen og mye av tarmene ute i navlesnora. Det heter "omphalocele", og krever umiddelbar kirurgisk behandling som vi ikke kan gi her. Hele defekten i bukveggen ble dekket av fuktige saltvannskompresser, så plastikk og så nye beskyttende bandasjer, alt for at den tynne membranen som dekket tarmene ikke skulle bryte. Grytidlig neste morgen reiste familien med barnet de åtte timene i bil til spesialsykehuset i Kathmandu. Vi vet at barnet fremdeles hadde det fint da de kom dit, men foreløpig vet vi ikke mer om hvordan det gikk der...

... Og så fikk vi høre en uke senere, at det ikke gikk bra. Barnet døde på Nyfødt Intensiv i Kathmandu i fjerde levedøgn, etter behandling som kostet foreldrene mange tusen rupees. Kanskje vi aldri skulle foreslått for dem å prøve??

Besøk

Høstferie i Norge merket vi også i Nepal. To store grupper nordmenn inntok Okhaldhunga for noen dager. Det er til stor underholdning for pasientene. Så mange rare mennesker! Men også til stor glede for menighetsfellesskapet, og til stor hjelp for å kunne skape noe nytt i Okhaldhunga.

Første gruppe var en hær av sterke medarbeidere fra Rogaland som visste hva de kom til. En flott fellesskapskveld der gleden ble stor og samhørigheten i troen mellom øst og vest ble merkbare.

Okhaldhungajentene fra Bergen

De glade Okhaldhungajentene med mammaer fra Bergen, like glade selv om Mt Everest skulde seg.

Mange nye vennskap ble til i ungdomsgruppa i Okhaldhunga.

Fra de var barn i S- klubb, fortsatte de som jenteklubb og støttegruppe for Okhaldhunga. Endelig fikk de se hva de har vært med på å skape her.

Amalie Sylta som den eneste representanten fra S-klubb barna med på turen. Hun kunne overrekke et teppe som barna i S-klubben hadde strikket selv!

Dette er S-klubben som for 11 år siden begynte å strikke tepper til barn i Okhaldhunga - og derfra har det spredt seg til alle deler av Norge som i dag forsyner alle nyfødte og mange flere barn med varme ulltepper her i Okhaldhunga. Barn kan forandre verden.

Blomst til S-klubben og Okhaldhungajentene i Bergen!

Sykepleierskole, støtte fra Nepals myndigheter

Sykehuset vokser, og nå bidrar også Nepals egen myndigheter for første gang så det monner:

Her er vår sykehusdirektør, Mr. Tuk, stolt foran Helse-ministeriet i Katmandu. Han viser fram en sjekk på mange millioner rupees, som sykehuset har fått fra dem.

Det er støtte til nødvendige investeringer i nytt utstyr og utbedring av gammelt. Men viktigst: Det er midler som skal brukes til å bygge en egen sykepleierskole ved Okhaldhunga Sykehus!

For nå er aktiviteten blitt så stor her at nye sykepleier-studenter vil kunne få all den praksis de trenger hos oss.

Så vi har igjen vært på jakt etter nytt land. Her står Tuk og Erik på tomte vi har kjøpt: Det er et lite stykke flatt land nær sykehuset, stort nok til en liten skolebygning for sykepleierstudenter. Og rett nedenfor har vi kjøpt land til å bygge internat for sykepleierstudentene.

Det kommer til å fortsette å være spennende tider i Okhaldhunga i mange år framover!

Rekorder

Det er mange rekorder som settes her. Siste rekord var 269 pasienter én dag på poliklinikken. Rekorden for antall inneliggende pasienter på én gang økte nylig til 96. Men den største rekorden kom nylig fra nabofylket: En kvinne kom inn fem uker etter fødselen, blodfattig og fremdeles med blødninger. Ved undersøkelsen fant de at hun fremdeles bar på morkaken! Aldri har vi sett en kvinne overleve så lenge med en uforløst morkake. Hun selv og hennes fire barn jubler over at hun kom fra denne rekorden med livet i behold.

Tre pakker med blod og en dags hvile, ga henne livet, - og barnet melken tilbake. Deretter var det hjem med jeep i fire timer + fire timers gange rett opp en lang fjellside. Men nå får hun ikke flere barn de neste 5 årene.

Mine minste små

Den lille karen i kuvøsen er en måned og veier bare 1 400 gram! Født til termin, men alvorlig underernært fra første dag. Men navnet gir håp, han heter Krist! Pappa ble nylig kristen i India, - og han ga sin sønn det beste navnet han kjente. – Og nå ligger Krist i kuvøsen, og har begynt å legge godt på seg. Så sant på mange vis. For Jesus Krist identifiserer seg med sine aller minste små.

Glede på barselavdelingen

Etter to uker på ventehjemmet i stor spenning, er det jubel og lettelse. Babyen snudde seg stadig og ville ikke komme rette veien. Dr. Erik lurte den likevel. Et lite grep og han fikk hode vippet ned, og satt i gang fødselen med det samme. Så nok et keisersnitt ble unngått.

Og Chandra Kala går glad hjem og kan fortsatt jobbe med sin fulle styrke på jordet, uten et keisersnitt som stjeler hennes styrke.

Shanti er tilbake

Shanti var pasient på sykehuset her da vi kom hit første gang, for nær tretten år siden. Etter det har historien blitt lang, og mange kjenner henne fra OT. Hun hadde japansk encephalitt. Etter tre år lærte hun å gå hos oss. Senere lærte hun også å kjenne Jesus Kristus, han som når inn til menneskers hjerter uavhengig av hvordan det står til med intellektet. Hun ble døpt, og finner stor glede i kirken og i sangen. Det siste året har hun vært mye plaget med magesmerter, og vi visste at hun hadde fått gallestein.

Da hun kom igjen nå, hadde hun ikke spist på lenge. Og nå har vi en lege hos oss som kan gjøre galleblæreoperasjon. Hun ble lagt inn, og dagen etter ble operasjonen gjort.

Shantis første morgen etter gallesteinsoperasjon!

I dag tidlig møtte hun meg med et grin av en grimase. Men da jeg fortalte at nå er vondskapen ute, og at hun om få dager igjen kan spise "samosa" som hun elsker, bredte smilet seg over ansiktet hennes. Det er fascinerende å kjenne en så god kommunikasjon med en uten språk og begrenset forstand. Hun har lært meg så mye om fellesskap med vår Herre. Hun reagerer med hver muskel i kroppen når jeg synger en kristen sang for henne. Nå ønsker vi Shanti god bedring. Hele hennes behandling blir også denne gangen betalt av pasientstøttefondet.

Sårstell under legevisitten

A photograph of a hospital room. A nurse in a white uniform is standing and attending to a patient lying in a bed. The patient is wearing a patterned hospital gown. There is a window in the background and medical equipment in the foreground.	Nå som vi har pasientrom på rekke og rad langs korridorene i det nye hovedbygget, kan vi ha med en tralle med utstyr under legevisitten, og få gjort sårstell underveis. Det gjør arbeidet lettere og mer effektivt. Han hadde et åpent, stygt infisert brudd av begge bena i underarmen. Det er operert og fiksert med stålpinner. Nå er infeksjonen under kontroll og bruddet gror pent.
---	--

Kolkatabesøk

I skrivende stund er vi i Kolkata på Indias kristelige legeforenings konferanse. I forlengelsen av den skal representanter fra misjonssykehus der Normisjon har vært involvert gjennom historien, samles, fra Bangladesh, India og Nepal. Hvordan drive misjonssykehus videre, både økonomisk og etisk forsvarlig? - er vårt hovedspørsmål. Fra Nepal er vi til sammen tretten deltagere, og for vår del håper vi det kan styrke et nettverk mellom de kristne sykehusene som kan bære misjonssykehusene inn i fremtiden.

Første dag fikk Buddha, Tuk og vi to, utforsket Kalkota som er influert av to sterke kvinner, Dronning Victoria og Moder Theresa. To kvinner fra hver sin side av maktskalaen. Jeg foretrekker å sitte under Moder Teresas velsignelse.

Bybildet er mindre preget av fattigdom enn da vi var her for 25 år siden. Men fremdeles bor noen på fortauet med knapt nok en sten under hodet.

Fattigdommen her er fremdeles mer brutal enn den vi er vant til fra Okhaldhunga. Denne kvinnen fra slummen tar familiens oppvask i det illeluktende elvevannet midt i byen.

Å være med på et møte i den indiske kristelige legeforening er en opplevelse. Det er så mange glitrende dyktige folk som har dedikert sine liv til arbeid for sine fattige landsmenn på de mest avsidesliggende steder. Og til å fostre slike holdninger blant medisinerstudenter og unge leger. Begrepet "*mentoring*" sto sentralt, og fikk ny styrke og nytt innhold for oss. Det, og å holde fast på visjonen om å gjøre en virkelig forskjell. Sykehusene våre skal bety noe for befolkningens helse, fine programmer har ikke verdi i seg selv.

Nettverksbygging for Misjonssykehus

Det var temaet for konferansen Normisjon arrangerte rett etterpå. Mange misjonssykehus har gått under når vestlig misjon har trukket seg ut, og sluttet å sende personell og penger. Men ikke alle. I India er det mange slike sykehus som driver større og med høyere kvalitet nå enn

da de var drevet av utenlandsk misjon. En del av dem er samlet i "Emanuel Hospital Association" (EHA), en kristen organisasjon som har spesialisert seg på å drive og utvikle slike sykehus.

Hvordan kan vi skape nasjonale nettverk av tidligere misjonssykehus i Nepal og Bangladesh, og deler av India, der vi kan gi hverandre både inspirasjon, råd og praktisk hjelp? Etter tre dager med intense samlinger, ledet av en representant for EHA, kom vi viktige skritt videre på den veien. Planer og vennskap ble til. De to hoved-inspiratorene til konferansen, Ottar Hope og Gladstone Kumar, sees helt til venstre og til høyre foran.

Doktor "Seiers Glede" (Vijay Anand)

Et nygift legeektepar tok en stor beslutning i 1992, de stilte seg til disposisjon for misjonstjeneste i EHA. De ble fortalt at de kunne sende dem til et misjonssykehus de ville ta over, hvis de meldte seg til langtidstjeneste. Hvor lenge? spurte de. Til deres går av med pensjon, var svaret. Det overrasket selv dem. Men de tenkte og ba, og tok et stort skritt i lydighet.

De reiste til Makunda Leprakoloni i Assam, langt borte fra deres egen hjemplass i Sør India. De tok oss med inn i alle utfordringer og lidelser som møtte dem. De lagde tre tiårsplaner som stemte med deres tid fram til pensjonsalder. I dag, 24 år etter at de kom, er det et kristent sykehus med fattigdomsfokus, 200 senger og en pasientstrøm fra tre stater der sykehuset er

plassert i et grenseområde. De har skole, sykepleierskole og gårdsbruk som støtter sykehusdriften. Dette har de bygget opp, skritt for skritt. Hvordan har de klart det? Nøkkelord han ga oss var lydighet med forventning. Det gjorde dem avhengige av Gud. De hadde en liten stab som gjorde mange oppgaver. Han er kirurg og finansansvarlig. Kona er anestesilege og har ansvaret for vedlikehold. En klar verdistyring fra topp til bunn var veien gjennom mange utfordringer.

De er våre helter!

Dere kan se mer om det sykehuset på www.the-sparrowsnest.net

Hilsen

Kristin og Erik

Støtt gjerne prosjektet vi jobber med i Nepal.

Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**

Merk Prosjekt nr: 122.47.631 "Okhaldhunga sykehus".